

Seija Berends
Ieder heeft
een taak

IEDER HEEFT EEN TAAK

Seija Berends

Ieder heeft een taak

VCL serie

ISBN 978 90 5977 480 3
NUR 344

© 2010 VCL-serie, Kampen
Omslagontwerp en -illustratie: Bas Mazur

www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met een zucht van opluchting stapt Marjan de Randstadrail in. Gelukkig is ze nog net op tijd. Weliswaar gaat over een kwartier al weer de volgende, maar Marjan Brouwer houdt van regels, en daaronder hoort ook niet te laat op haar werk komen. Ze neemt plaats op een van de bankjes en kijkt door het raam naar het voorbijtrekkende landschap. Eerst is er nog weiland te zien, met hier en daar wat koeien. Dan de halte bij het oude dorp en het industriegebied. Verderop beginnen de nieuwbouwwijken, waarvan de tuinen aan het water grenzen, en de aanlegsteigers uitnodigen om plaats te nemen op de stoeltjes naast fleurige bloempotten. Het mooie lenteweer houdt nog steeds aan.

Zoals wel vaker in deze tijd bevangt Marjan het verlangen eens uit de band te springen en haar leven een andere draai te geven. Iets geks doen bijvoorbeeld, zomaar een reis maken of een andere baan zoeken. Maar hoe, en waar? Ze werkt inmiddels twintig jaar bij dezelfde verzekeringsmaatschappij, waarbij ze een aardig pensioentje heeft opgebouwd, als ze daar tenminste tot haar vijftenzestigste blijft. Onwillekeurig huivert ze. Stel je voor, nog vijfentwintig jaar in de Randstadrail stappen, nog vijfentwintig jaar de lift in naar de achtste etage, waar haar werkplek is, met uitzicht op de woontorens om haar heen. Over een paar weken wordt ze veertig. Nu kan ze misschien nog veranderen. Er moet toch iets meer zijn dan dit? En daarbij, wie niet waagt, die niet wint. Maar aangezien Marjan niet zo'n waaghals is, zal ze gewoon doorgaan met haar werk. Eigenlijk zou ze gewoon tevreden moeten zijn. Tenslotte heeft ze niets te klagen, met voldoende salaris en een gerieflijke flat in Zoetermeer.

Ze naderen de stad en rijden het station binnen. De reizigers stappen uit en haasten zich naar diverse uitgangen. Marjan volgt wat langzamer en steekt de centrale hal over naar de noordelijke uitgang, waar aan de overkant van de weg haar kantoor gevestigd is.

Voordat ze de draaideur door gaat, kijkt ze nog eens naar de blauwe hemel boven haar, alsof ze daar node afscheid van kan nemen. Dan loopt ze naar de lift, die haar naar de achtste etage brengt.

De stapel post op haar bureau ligt er niet om. Dat wordt hard werken vandaag. Haar gedachten gaan terug naar de zonnige tuinen langs het water. Heerlijk lijkt het haar daar nu te gaan zitten en te luisteren naar de vogels en het kabbelende water.

Ze staat weer met beide benen op de grond wanneer de deur wordt geopend, en de twee uitzendkrachten luidruchtig arriveren.

'Morgen, Marjan,' klinken hun vrolijke stemmen. 'Leuk weekend gehad?'

‘Goedemorgen,’ wenst ook Marjan zo vriendelijk mogelijk. ‘Ja hoor, lekker rustig,’ beantwoordt ze hun vraag. ‘Jullie ook?’

De twee lachen veelbetekenend naar elkaar. ‘Wij hebben ons prima vermaakt.’

Marjan vraagt niet verder. Het interesseert haar ook niet wat zij gedaan hebben. Als ze hun werk maar goed doen. Dat is voor haar het voornaamste.

De ochtend gaat snel voorbij, en voordat ze er erg in heeft, is het al weer lunchtijd. Nadat Marjan in de kantine haar meegebrachte boterham heeft opgegeten, staat ze op om een frisse neus te halen. Voor zover je van frisse neus kunt spreken met al dat verkeer in de binnenstad. Ondanks alles bloeien de struiken langs de weg volop. Die schijnen zich niets aan te trekken van uitlaatgassen. Tijdens de wandeling bedenkt Marjan wat ze vanavond zal eten en welke boodschappen ze daarvoor moet halen. Dat laatste kan ze na haar werk doen in de supermarkt naast het station.

Wanneer de torenklok één slaat, haast ze zich terug. Er wacht nog een drukke middag.

Wanneer Marjan die avond de schone pan weer in de kast zet, gaat de telefoon. Het is Hedy, haar vier jaar oudere zus uit Rotterdam. Ze wil weten op welke dag Marjan haar verjaardag gaat vieren, zodat ze daar alvast rekening mee kan houden.

Marjan lacht. ‘Je bent in ieder geval niet te laat. Het is pas morgen over twee weken.’

‘Juist daarom. Ik dacht dat je het misschien in het weekend ervóór wilde vieren, zodat iedereen kan komen.’

‘Wel een goed plan,’ geeft Marjan toe. ‘Stel je voor, ik word al veertig. Echt een mijlpaal.’

‘Je blijft toch altijd onze jongste zus, moet je maar denken. Loes is al vijftig, en Ditie zevenenzeventig. Jij hebt dus nog niets te klagen.’

‘Ik dacht er vandaag juist aan dat ik nog vijfentwintig jaar iedere dag naar dat kantoor moet. Daar wil ik eigenlijk liever niet aan denken.’

‘Je hoeft toch niet? Ga iets anders doen, iets leuks. Je bent tenslotte eigen baas. Al zou je naar Nova Zembla gaan.’

Marjan lacht. ‘Zo gemakkelijk gaat dat niet. Ik moet ook rekening houden met mijn pensioen.’

‘Wat kan jou dat pensioen schelen? Je hebt kind noch kraai. En als je later niets meer te eten hebt, kom je maar naar Rotterdam.’

‘Mm, ik zal wel zien. Laten we het eerst maar over mijn verjaardag hebben. Op zaterdag lijkt me het beste. Misschien is het leuk met het hele stel te gaan picknicken bij de plas. Met mooi weer kunnen de kinderen daar dan zwemmen of roeien.’

Hedy is meteen enthousiast en stelt voor Marjan te komen helpen met de voorbereiding.

Dat is iets wat Marjan niet afslaat. Ze krijgt er opeens zin in. Leuk, de hele familie bij elkaar. Meteen iedereen maar bellen.

Die laatste vrijdag heeft Marjan vrij genomen

Om precies halfelf staat Hedy voor de deur met een groot boeket bloemen. Ze omhelst haar zuster alsof ze haar in jaren niet gezien heeft.

Marjan moet een beetje lachen. ‘Waar heb ik dat aan te danken?’

‘Misschien spijt dat ik zo lang niet geweest ben. Maar ja, mijn kinderen nemen al mijn tijd in beslag, nu ze alle drie aan het puberen zijn. En Bert mag ik natuurlijk ook niet verwaarlozen.’

Marjan wuift haar verontschuldigen weg. ‘Ik neem je niets kwalijk. Ik heb het zelf al druk. Jij met je gezin dus zeker.’

Tijdens een kop koffie wisselen ze de laatste nieuwtjes uit.

Hedy praat aan een stuk door over haar kinderen, met wie soms geen land te bezeilen valt, en over Bert, haar rots in de branding, zoals ze zegt.

Marjan luistert glimlachend. Ze heeft altijd goed met haar zus kunnen opschieten. Zoals Hedy daar zit, lijkt ze zelf nog een meisje. Eigenlijk voelt Marjan zich ouder dan zij. Die kinderen houden haar zeker jong, bedenkt ze. Soms benijdt ze Hedy om dat leuke gezin. Maar morgen ziet ze haar hele familie weer. ‘Leuk dat ze allemaal komen,’ zegt ze. Ze geniet bij voorbaat. ‘En fijn dat vader en moeder nog gezond zijn.’

Hedy knikt. ‘Goed beschouwd hebben we best een gezellige familie.’

Marjan heeft het boodschappenlijstje al klaar. Er komt heel wat bij kijken als je al die monden moet vullen.

Vrolijk babbelend rijden ze naar de supermarkt. De auto is heel wat zwaarder wanneer ze terugrijden. En Marjans portemonnee lichter. Maar dat mag wel voor een keer. Tenslotte wordt ze maar eenmaal veertig in haar leven. En nu maar hopen dat het weer zich ook goed houdt.

Ook die wens gaat in vervulling, al is de temperatuur wat gedaald, en is de wind toegenomen.

Het is een hele begroeting op het veld bij de picknicktafels waar de familie elkaar ontmoet.

Vader doet dat op zijn eigen, karakteristieke manier, waarbij hij zijn arm om zijn jongste dochter heen legt. ‘Tel je zegeningen, kind,’ zegt hij plechtig.

Marjan glimlacht. ‘Ik zal eraan denken, pa.’ Vader meent het goed, weet Marjan, al houdt hij er strenge opvattingen op na. Zo heeft hij zijn vier dochters ook opgevoed. Moeders aandeel hierin mag trouwens niet vergeten worden. Het is een feit dat ze zijn opgegroeid tot eerlijke, stabiele mensen. En veel tegenslag hebben ze ook niet gekend.

Nu is het tijd om feest te vieren. En ook dat kan de familie Brouwer. Terwijl vader en moeder vanuit hun opvouwbare stoelen toekijken, genieten ze allemaal van de hapjes en drankjes. Verder wordt de dag gevuld met balspel en muziek. En kanovaren. Een paar flinkerds wagen zich in het water voor een zwemwedstrijd. Wanneer iedereen honger krijgt, worden de meegebrachte barbecues aangestoken, en de roosters worden voorzien van worst en stokjes met vlees.

Intussen zoekt Marjan een plaatsje in het gras naast Loes, haar oudste zuster. ‘Zo, even bijpraten. Anders heb ik straks het gevoel dat ik iets gemist heb.’

Loes knikt. ‘Je komt van de zomer maar eens logeren. Dan kunnen we nog eens herinneringen ophalen.’

‘Zou ik kunnen doen, misschien wel op de fiets. Dan heb ik meteen een doel. Verder heb ik eigenlijk nog geen vakantieplannen gemaakt. Het kan zijn dat ik in het najaar nog een reisje boek, net zoals ik al eens eerder deed, met een groep. Ik zal wel zien. Altijd alleen overal op af is ook niet zo gezellig.’

‘Gaat het goed op kantoor?’ vraagt Loes belangstellend.

‘Ik mag niet mopperen. Alleen moet ik er niet aan denken dat werk nog vijfentwintig jaar te moeten doen.’

‘Daar kan ik me wel iets bij voorstellen,’ is Loes het met haar zus eens. In vergelijking met Marjan heeft zij maar een heerlijk vrij leven, bedenkt ze daarbij. Wel druk, met vier kinderen en het werk om het huis, maar eigen baas, en altijd buiten. Opeens schiet haar het verhaal te binnen van Anne-Marie Wester, die haar van de week vertelde over dat gezin met vier kinderen waarvan de moeder overleden is. Vijf jaar lang hebben de grootouders voor dat gezin gezorgd. Maar nu ze zelf ouder worden, is het zo langzamerhand wat te zwaar voor die mensen. Nu zoeken ze iemand die de taak wil overnemen. ‘Is dat niets voor jou?’ vraagt ze aan Marjan, nadat ze het een en ander heeft verteld.

Verbaasd kijkt Marjan op. ‘Ik in zo’n gezin? Ik heb nog nooit met kinderen gewerkt en zou niet weten hoe je zoiets moet aanpakken. En dat zeker helemaal in Zeeland.’

‘Zeeland? Nee, dat geloof ik niet. Meyeringen heet dat plaatsje, dacht ik. Ik weet niet precies waar dat ligt. Trouwens, wat heb je tegen Zeeland? Toevallig woon ik daar ook nog.’

Marjan schiet in de lach. ‘Stil maar. Jij zou natuurlijk een grote trekpleister zijn. Maar zie je mij al als een soort huishoudster voor vier kinderen zorgen? Zelf heb ik niet eens een kat, laat staan een kind. Nee, lieve Loes, laat mij maar gewoon op kantoor zitten. Daar weet ik precies wat mijn taak is. En wanneer ik thuiskom, kan ik doen en laten wat ik zelf wil. Kom,

ik zal nog een lekker worstje voor je halen. Anders blijf ik met de restjes zitten.’

Het is een fijne dag geweest. Daarover is iedereen het eens wanneer ze huiswaarts keren.

Ook Marjan rijdt moe maar voldaan terug naar haar flat, met haar gedachten nog bij allen die haar zo na staan. Zoals haar ouders, die inmiddels over de zeventig zijn. Ze wonen in Gouda, in een serviceflat. Samen maken ze heel wat fietstochtjes. En in de auto rijden ze nog geregeld naar hun kinderen, zelfs naar Loes en Jaap, die met hun al wat oudere kinderen op de boerderij in Zeeland wonen. Het oudste meisje heeft inmiddels al trouwplannen. Ze wonen daar heerlijk, maar wel wat afgelegen, vindt Marjan. Meteen moet ze weer aan dat gezin denken waar Loes het over had. Toch eens opzoeken waar dat plaatsje precies ligt.

Eenmaal thuisgekomen haalt Marjan de volle vuilniszak uit de auto. Ze zet hem in de berging. Die moet ze maandag niet vergeten buiten te zetten. Dan loopt ze de trap op naar boven.

Op de bank geniet ze nog na van de geslaagde dag. Veertig is ze straks. Ze moet haar zegeningen tellen, volgens vader. Hij heeft gelijk. Er zijn massa's mensen die al een hoop narigheid hebben meegemaakt op die leeftijd. Je hoeft er de krant maar voor op te slaan of de televisie aan te zetten. Waarom heeft ze dan toch soms het gevoel dat er iets ontbreekt aan haar leven? Zou ze willen ruilen met Loes, of met Ditie, die in Leiden woont en een doe-het-zelfzaak runt, samen met haar man Joost, en eveneens drie kinderen heeft? Of met Hedy, in Rotterdam, waar Bert leraar is? Ach nee, dat niet. Maar haar zussen hebben het, wat de liefde betreft, wel verder geschopt dan zij.

Bij Marjan is het nooit verder gekomen dan die ene verliefdheid op Manuel, de domineeszoon met zijn donkere uiterlijk. Later kwam ze er trouwens achter dat hij oorspronkelijk uit Colombia kwam. Achttien was ze toen, en ze fantaseerde over trouwen en kinderen krijgen. Maar de liefde eindigde net zo abrupt als zij begonnen was toen ze erachter kwam dat hij tegelijkertijd afspraakjes maakte met Cora, Marjans beste vriendin. Ook die vriendschap was meteen over. Sinds die tijd staat Marjan altijd wat wantrouwend tegenover mannen die meer dan gewone belangstelling tonen. Voor haar hoeft dat niet meer, denkt ze, terwijl ze haar ruime, lichte flat bekijkt. Ze voelt zich hier thuis met het uitzicht op haar balkon en de volle bloembakken.

Toch zou het leuk zijn eens iets spannends te beleven. Plotseling staat ze op om op internet uit te pluizen waar Meyeringen precies ligt. Eens zoeken. Daar, ja, Meyeringen, een klein plaatsje in de buurt van Gouda. Marjan lacht zachtjes. Niet in Zeeland dus, zelfs dicht bij Zoetermeer. Dat zal ze Loes nog

eens vertellen. Nu niet meer, want opeens is ze moe van de hele dag. Eerst maar eens lekker slapen.

Wanneer ze de volgende dag de gordijnen openschuift, is het weerbeeld heel anders dan de afgelopen weken. De wind komt nu uit het westen, en de donkere wolken beloven niet veel goeds. Voor de boeren waarschijnlijk wel; die snakken naar een flinke regenbui. Ze hebben gisteren geboft. Met een volstaan gevoel neemt Marjan een verfrissende douche. Terwijl ze haar ontbijt eet, hoort ze de klok van het kleine nieuwbouwkerkje uitnodigend klinken.

Een kwartier later zoekt ze haar eigen plekje op. Zo'n kerkdienst op de zondagmorgen geeft haar altijd weer een impuls om de nieuwe week te beginnen. Met meer dan gewone belangstelling luistert Marjan naar de predikant, die er bij de gemeente op aandringt ook eens wat meer daadwerkelijke hulp te verlenen. 'Er is zo veel nood in de wereld. Ja, soms heel dichtbij. God heeft een plan met ons, mensen. Het is niet alleen werken om onszelf te verrijken, maar we moeten ook ons geloof uitdragen in de wereld. En daarbij gaat het er niet om een ander met bijbelteksten om de oren te slaan, maar wel een helpende hand te bieden. Soms betekent dat een bezoekje brengen aan een van onze oudere gemeenteleden. Misschien een moeder helpen die er alleen voor staat, en oog hebben voor het leed van je naaste. Stel je ervoor open. Het zal je leven alleen maar verrijken.'

Marjans gedachten dwalen af na die woorden. Wat is haar taak dan in dit leven, vraagt ze zich af. Vast niet haar werk op kantoor. Misschien straks haar ouders helpen als ze haar nodig hebben. Maar daar lijkt het nu nog niet op. Zal ze dan toch maar...? Wie weet is deze preek wel een vingerwijzing. Het is wel frappant, temeer daar door het verhaal van Loes dat moederloze gezin niet meer uit haar gedachten is. Vanmiddag zal ze toch eens naar dat plaatsje gaan kijken.

Het slotlied zingt ze uit volle borst mee: 'God heeft het laatste woord.'

Tijdens het kopje koffie na de dienst maakt ze hier en daar een praatje. Inmiddels heeft ze al heel wat mensen leren kennen. En het is altijd gezellig van gedachten te wisselen.

Iemand informeert of er gisteren iets te vieren viel. Ze had Marjan namelijk herkend toen ze langs het meertje wandelde met de kinderwagen. Marjan lacht. 'Mijn veertigste verjaardag. De hele familie is op bezoek geweest. En vanwege de krappe ruimte in mijn flat hebben we het buiten gevierd.'

De vrouw knikt. 'Het leek me een gezellige boel. Ik had er zo wel bij willen gaan zitten. Zelf heb ik namelijk helemaal geen familie meer dan alleen een broer in het buitenland. Maar ja, ik heb mijn zontje nu.'

'En die heb ik weer niet,' zegt Marjan met een glimlach. 'Zo zie je maar weer: er blijft altijd wel iets te wensen.'

De koffie is op, en ieder gaat zijns wegs.

Marjan kijkt de vrouw na, die haar zoontje begroet, dat door zijn vader uit de crèche is gehaald. Ze lopen gedrieën vrolijk lachend naar huis. Dat te zien doet ook weer een beetje pijn.

Om twee uur pakt Marjan de wegenkaart, en ze loopt naar haar auto. De kaart legt ze naast zich neer. Ze weet nu zo'n beetje welke kant ze op moet rijden. Ze zal er meteen een leuk ritje van maken en de binnenweg volgen naar Gouda. De lucht is inmiddels grijs gekleurd, en er valt een druilerige regen uit. Het is rustig op de weg, en ook in de twee dorpen die ze passeert, waar de zondagsrust nog wordt gehandhaafd. De wegen zien er schoon en fris uit door de regen, en de bermen staan vol waaierend fluitenkruid en wilde hyacinten.

Dan, onverwacht, ziet ze het bordje 'Meyeringen' staan. Om er te komen moet ze rechtsaf een bruggetje over, over een smal riviertje. Meteen rijdt ze de dorpsstraat in met wat losse huizen en enkele winkelpanden. Op het kruispunt een makelaarskantoor en wat achteraf de dorpschool. Verderop de kerk met de pastorie, en meer naar links een molen en een paar boerderijen. Daarna een nieuwbouwwijkje, met opzij de supermarkt en een benzinepomp. Dan nog enkele vrijstaande huizen en een verbouwde boerderij. Aan het eind hetzelfde riviertje met weer een brug. Einde dorp. Niet veel zaaks, maar het geheel doet wel gezellig aan met al dat groen. Misschien een beetje stil in de winter, maar dat is het nu ook. Het ligt echter niet ver van de stad. Echt wel een plek om je thuis te voelen.

Stel je voor dat zij er nog eens zou komen te wonen. Kijk, nu loopt ze alweer vooruit met haar gedachten. Dat kan ze beter niet doen, want waarschijnlijk hebben die mensen inmiddels al iemand gevonden. Ze parkeert in de berm en overweegt of ze zal uitstappen. De regen, die nu met flinke buien naar beneden plent, weerhoudt haar ervan. Ze kan beter doorrijden en bij haar vader en moeder een kop thee gaan halen en nog wat nababbelen over het geslaagde feestje.

Voordat ze start, kijkt ze nog eens om, alsof ze het plaatje in haar hoofd wil prenten. Ze moet het maar afwachten. Als hier haar taak nog eens ligt, zal dat vast wel gebeuren. Maar dan moet ze wel Loes bellen natuurlijk. Het komt niet vanzelf naar haar toe. Ze start de motor en zet de ruitenwissers in de hoogste stand.

Moeder is verrast wanneer ze Marjan ziet. 'Gezellig, kind. Doe je jas uit en ga naar binnen.' Zelf loopt ze naar de keuken om thee te zetten.

Ook vader begroet haar opgetogen en vertelt dat moeder en hij het zojuist hadden over het geslaagde verjaardagsfeest. Dan wijst hij op de tafel, waar

een opengeslagen album ligt. ‘We waren de foto’s van jullie aan het bekijken.’

Marjan is eveneens geïnteresseerd en buigt zich over een foto van Hedy toen ze vier jaar was, met haar babyzusje op schoot. ‘Je ziet ze gewoon groeien op die foto’s,’ zegt vader. ‘Kijk, daar zaten jullie op de middelbare school. En verderop met jullie vrijers. Hier Bert en Joost en Jaap.’

‘Mijn vrijer dus niet,’ constateert Marjan droog.

‘Er is ergens nog een foto van jou met die jongen van dominee Post,’ merkt moeder op wanneer ze binnenkomt en de laatste woorden opvangt.

‘Werkelijk? Ik zou het niet eens weten,’ antwoordt Marjan. ‘Zo zie je maar. Het heeft kennelijk niet diep gezeten. Ik was blijkbaar meteen ontuchtterd na die ontdekking met Cora.’

‘Ik had toen zo met je te doen,’ herinnert moeder zich nog levendig.

Marjan haalt haar schouders op. ‘Misschien beter zo. Met hem was ik waarschijnlijk niet gelukkig geworden.’

‘Je weg ligt nu eenmaal voor je uitgestippeld,’ weet moeder.

‘Zou u denken?’ vraagt Marjan aarzelend. ‘Eh, wat ik eigenlijk vragen wil, kennen jullie het plaatsje Meyeringen?’

Vader kijkt op. ‘Meyeringen? Heb je soms verhuisplannen?’

‘Ach nee, ik reed er daarnet doorheen. Leuk plaatsje trouwens, en zo schoon.’

‘Dat is het. Wij zijn er wel eens doorheen gefietst. Mooi rustig dorpje.’

‘Ja, dat viel mij ook op. Maar laat me die foto eens zien van Manuel en mij.’ Moeder zoekt de foto op. ‘Hier, jij met die jongen.’

Marjan glimlacht vertederd bij het zien van de twee jonge mensen. Manuel half achter haar met zijn armen om haar heen. Knappe jongen toch. En zij straalt gewoon. Wat zou er van hem geworden zijn? Hij moet nu tweeënveertig zijn. Niet te geloven. Waarschijnlijk is hij getrouwd, en vader. ‘Dit is al tweeëntwintig jaar geleden,’ zegt ze in gedachten verzonken.

Dan kijken ze verder naar de foto’s van de kleinkinderen. Ik heb toch iets gemist, denkt Marjan onwillekeurig.

Ze blijft nog gezellig een boterham eten en rijdt dan rustig weer naar huis.

Diezelfde avond belt Loes om nog eens te benadrukken dat ze zo’n leuke dag hebben gehad gisteren. ‘En à propos, ik had Anne-Marie nog aan de lijn en heb haar het telefoonnummer gevraagd in Meyeringen, je weet wel, van dat gezin waarover ik je vertelde, voor het geval dat je nog interesse zou hebben. Dat plaatsje ligt trouwens in Zuid-Holland. Wil je het nog hebben?’

Marjan moet een glimlach onderdrukken. Haar zus laat er geen gras over groeien. ‘Eh, ja, dat is goed. Je kunt niet weten. Dus het ligt niet in Zeeland?’

‘Nee, jammer genoeg niet. Ik had nog wel gehoopt je in mijn buurt te krijgen.’

Marjan schiet in de lach. ‘Je zet er haast achter. Ik heb trouwens nog foto’s zitten kijken bij vader en moeder. Prachtig. Je kunt daarop goed zien dat we ouder worden. Eerst wij als kleine kinderen. Later op school. Toen kwamen de ‘vrijers’, zoals vader het uitdrukte, en daarna de kleinkinderen. Negentien stuks, alles bij elkaar. Eigenlijk een ongelijk getal. Ik had waarschijnlijk voor het evenwicht moeten zorgen. Er was ook nog een foto bij van Manuel en mij. Daar wist ik niets meer van.’

‘Spijt?’

‘Ach nee, dat niet.’

‘Ik mis dat wel eens, zoals jij bij pa en ma aanwippen voor een kop thee en een babbeltje. Maar vooruit, hier is het telefoonnummer. Schrijf maar op. En als je succes hebt, moet je me meteen bellen.’

‘Mm, ik zal wel zien.’

Ja, Marjan zal wel zien. Ze wil niet te hard van stapel lopen en het eerst wat laten betijen.

Op datzelfde moment gaat bij Andries Verwoerd in Meyeringen de telefoon over. Het is Heleen, zijn schoonzuster, die belt. Ze wil weten hoe het met haar zwager en de kinderen gaat.

Andries glimlacht. Hij verwachtte al dat het Heleen zou zijn. Hij kan er ’s zondags de klok meestal op gelijk zetten dat ze belt. Haar belangstelling is in die vijf jaar niet afgenomen. Ze woont wel zo’n tweehonderd kilometer bij hem vandaan, maar al die jaren heeft ze meegeleefd en meegeleden met het moederloze gezin. Het verdriet over het heengaan van haar zuster heeft ook bij Heleen diepe sporen achtergelaten. Het is alleen jammer dat ze niet wat dichterbij woont, zodat ze ook daadwerkelijk kan helpen. Hoewel, dat heeft ze al wel gedaan door Saskia het eerste jaar bij zich in huis te nemen. Dat was een mooie daad, en een prachtige oplossing. Want wat moest een man als Andries beginnen met een hulpeloze baby? En daarbij, wanneer de kinderen vakantie hebben, mogen ze daar altijd komen logeren, terwijl Heleen zelf ook een man en een zoon heeft. Die logeerpartijen verlichten bovendien de taak van Andries’ ouders, die al die jaren voor zijn gezin hebben gezorgd. Nu ze zelf ook wat ouder worden, valt hun het werk steeds zwaarder. Zo heeft Andries besloten uit te kijken naar een flinke hulp om hen te ontlasten, zodat zij weer hun eigen leven kunnen leiden. Doordat ze daar meteen in toestemden, kreeg Andries het vervelende gevoel dat hij al te lang van hun goedheid gebruik had gemaakt. En eigenlijk best begrijpelijk, want hijzelf vindt het al een opgave in het weekend zelf de touwtjes in handen te nemen.

‘Zeker nog niets gehoord over eventuele hulp?’ vraagt Heleen belangstellend.

Op Andries' ontkennende antwoord vertelt ze hem dat ook zij haar gevoelens heeft uitgestoken. 'Je weet soms niet hoe een dubbeltje rollen kan. Op de bijeenkomst van de 'Passage' heb ik jouw verhaal verteld, al zal er niet zo snel iemand uit deze omgeving naar de Randstad willen verhuizen.'

Dat is iets wat Andries moet toegeven. 'Ik moet er inderdaad een beetje haast achter zetten,' zegt hij terwijl hij aan zijn ouders denkt. 'Ik heb eigenlijk nog geen advertentie in de krant gezet omdat je niet weet wie je dan in huis haalt. Alleen in het kerkblaadje dan. Maar in ieder geval bedankt voor de moeite.'

'Ja, en jij succes toegewenst. Tot de volgende keer maar weer.'

In gedachten verzonken blijft Andries nog zitten. Hij denkt aan de moeilijke vijf laatste jaren. Het begon zo mooi. Zestien jaar geleden was hij met Suze Boskoop getrouwd. Een jaar daarvoor had hij een baan gekregen bij een in Gouda gevestigd bedrijf dat gespecialiseerd is in beveiligingssystemen. Daar werkt hij nu nog steeds. Nadat ze twee jaar op een huuretage hadden gewoond, durfden ze de grote sprong te wagen, en hadden het vrijstaande huis in Meyeringen gekocht. De ruimte was groot genoeg om een gezin te stichten. Het huis was behoorlijk verwaarloosd, maar met vereende krachten hadden ze er iets moois van gemaakt. Wat voelden ze zich in die tijd gelukkig, en zeker toen na een halfjaar Charlotte werd geboren. De geboorte van Diederik, een jaar later, vervulde hun koningswens. En vier jaar later deed Ruben zijn intrede. Suze was gezond, en kon het werk gemakkelijk aan. Daarbij onderhield zij ook de tuin, waar ze iets moois van maakte. Al spoedig had de wat stijve dorpsgemeenschap de nieuwe bewoners in hun midden opgenomen. Het gezin voelde zich er al gauw helemaal thuis. Wanneer Andries na een drukke werkdag huiswaarts keerde, kon hij zich er al op verheugen straks samen met Suze een kop thee te drinken en bij te praten. Bij die herinnering strijkt Andries over zijn hoofd, alsof die gedachte hem nog pijn doet. Die jaren waren misschien wel de gelukkigste van zijn leven. Dat bleef zo totdat Suze, na nog eens vier jaar, weer in verwachting raakte. De zwangerschap verliep vanaf het begin al niet naar wens. Suze moest steeds vaker rusten. Na zeven maanden werd de baby geboren. Het kind bleef leven, maar Suze moesten ze een maand later afstaan. Die vreselijke dagen, en ook de tijd erna, kan Andries zich nauwelijks nog herinneren. Hij leefde als een robot en deed automatisch zijn plicht. Het kind liet hem koud. In haar zag hij de oorzaak van zijn verlies. Het deed hem niets toen Heleen Saskia kwam ophalen toen ze eenmaal vervoerd mocht worden. Hij was blij dat hij van die zorg verlost was. Toen hij uiteindelijk weer aan het werk moest, kwamen zijn ouders voor het gezin zorgen. Zij waren met recht de reddende engelen. Zonder hulp van die twee mensen had hij het niet voor elkaar gekregen. Hoewel Andries hun zo veel mogelijk werk uit handen heeft

genomen, beseft hij dat nu de tijd is aangebroken dat zij het rustiger aan gaan doen. Het wachten is dus alleen op een persoon die het wil overnemen. Gemakkelijk zal dat niet zijn, niet voor die vrouw, maar ook niet voor de kinderen. Charlotte, de oudste, begint al aardig te puberen. En Diederik doet niets liever dan zijn zus plagen, die daar niet goed tegen kan. Met Ruben heeft Andries tot op heden nog het minste last. En dan is er Saskia, die na anderhalf jaar terugkwam. Een baby die hij niet kende, en voor wie hij nog steeds geen liefde kan opbrengen. Saskia, het magere scharminkeltje met haar muizensnuitje en haar ernstige, wijze, grijze ogen. Die ogen volgen hem steeds wanneer hij thuis is. Het liefst wil hij die blik niet zien en negeren. Want, hoe hij er ook tegen vecht, het lukt hem maar niet haar de liefde te geven waar ze recht op heeft. Het kind gedijt hier niet, denkt hij vaak. Ze had beter bij Heleen kunnen blijven. Heleen is wel in staat haar liefde te geven. Zijn ouders gelukkig ook. Hij kan dat niet, hoe graag hij ook zou willen. Maar een kind hoort thuis bij haar vader, broers en zus. Haar plaats is hier. Als Suze er nog was, zou het allemaal niet zo moeilijk zijn. Haar heengaan is het grootste raadsel van zijn leven.

Andries' ogen dwalen door de tuin, waar de rozen al bloeien, de trots van Suze. Ook de floxen staan op het punt van uitkomen. Het ziet er allemaal fris en onderhouden uit. Die eer komt zijn vader toe, die zulke karweitjes nu voor zijn rekening heeft genomen, terwijl zijn eigen tuintje erbij inschoot. De regen van vandaag heeft er goed aan gedaan. Wie zal er in de toekomst voor gaan zorgen, vraagt hij zich af, terwijl de onzekerheid weer in zijn borst kramp. En welke persoon zal de plaats van de grootouders gaan innemen, en van de moeder? Zullen de kinderen haar accepteren? Andries zucht verwijfeld wanneer hij zich al die vragen stelt. Dan schieten hem opeens de woorden van een gezang te binnen: 'Geef uw lot in handen van de Vader.' Is dat het antwoord waar Andries Verwoerd naar zoekt?

Op dinsdag trakteert Marjan op koffie met gebak vanwege haar verjaardag. Nu is ze werkelijk veertig. En terug kan ze niet meer. De chef houdt een kleine toespraak en overhandigt haar de gebruikelijke bos bloemen. Geen zoen, gelukkig. Marjan houdt niet van dat gekus links en rechts. De bode die altijd trouw de post rondbrengt, wordt niet vergeten.

'Hoelang werk je hier nu, Marjan?' wil de chef weten. 'Zo, al twintig jaar, tien jaar langer dan ik dus.'

'Hoe houd je het vol?' kreunt een van de uitzendkrachten. 'Ik zie mezelf hier geen twintig jaar zitten.'

Marjan haalt haar schouders op. 'Gewoon doorgaan. Je went eraan. Maar wie weet zit mijn langste tijd er inmiddels wel op.'

'Werkelijk, ga je soms trouwen of zoiets?' vraagt het meisje gretig.

Marjan schudt haar hoofd. ‘Trouwen? Hoe kom je erbij? Nee, maar ik heb wel eens zin om eens iets anders te gaan doen.’ Eigenlijk was het helemaal haar bedoeling niet dat te zeggen, maar ze flapte het er zomaar uit. ‘Ach, ik weet het niet. Het is zomaar een bevestiging,’ zegt ze vergoelijkend.

‘Je laat me niet in de steek, hoor,’ zegt haar chef bezwerend. ‘Ik kan je nog niet missen. Maar de traktatie was lekker.’ Met die woorden staat hij op om zijn werk te hervatten. Meteen een hint voor het personeel.

Marjan glimlacht. Niemand is onmisbaar, weet ze uit ervaring.

Die avond krijgt ze nog een paar telefoontjes en leest ze de post door die bezorgd is. Altijd gezellig, die verjaardagskaarten. Ze zet ze ter opluistering van het geheel in de vensterbank. Daarmee is de verjaardag voorbij. Ze beseft een nieuwe levensfase te zijn ingegaan. Het stemt haar zomaar een beetje weemoedig, omdat wat geweest is, niet meer terugkomt.

Dat brengt haar op de gedachte de telefoon te pakken en dat nummer in Meyeringen te bellen. De kans bestaat natuurlijk dat die man reeds voorzien is. Dat zou voor haar meteen een aanwijzing zijn dat zij niet de aangewezen persoon is. Nadat ze het nummer heeft ingetoetst, gaat ze in afwachting op de bank zitten.

Haar hart slaat een slag over wanneer aan de andere kant wordt opgenomen. ‘Met Verwoerd spreekt u,’ hoort ze een zware mannenstem zeggen. Een moment heeft ze de neiging zonder iets te zeggen het contact te verbreken, maar dan schraapt ze haar keel. ‘U spreekt met Marjan Brouwer uit Zoetermeer,’ zegt ze. ‘Ik bel u naar aanleiding van een gesprekje met mijn zuster die in Zeeland woont. Zij vertelde mij dat u hulp zoekt voor uw gezin, en ik dacht... Maar waarschijnlijk hebt u al iemand gevonden.’

Andries is verrast door het onverwachte telefoontje. Hij aarzelt met het antwoord. ‘Eh... ja... nee, ik heb eigenlijk nog geen beslissing genomen.’

‘O,’ reageert Marjan toch wat teleurgesteld. Wie weet hoeveel aanbiedingen die man al gehad heeft.

‘Dus als ik het goed heb, voelt u er wel iets voor hier te komen werken,’ gaat de man verder. ‘Dan wil ik u er wel voor waarschuwen dat het hier een tamelijk druk gezin betreft, met vier jonge kinderen. Ook zullen ze soms gehaald of gebracht moeten worden. Het is dus wel aanbevelenswaardig dat u over een rijbewijs beschikt. Of, beter nog, over een eigen voertuig. Wij wonen hier namelijk nogal achteraf, in een vrijstaand huis met een flinke tuin eromheen. En omdat mijn ouders vijf jaar voor de kinderen hebben gezorgd, zult u moeten accepteren dat zij zo nu en dan langskomen.’

Bij iedere zin groeit Marjans verbazing. Wat is dit voor iemand? Het is net alsof hij die baan zo onaantrekkelijk mogelijk wil doen voorkomen in plaats van de betrekking aan te bevelen. Lastige, drukke kinderen, ouders die de

boel komen controleren. En, *last but not least*, in bezit zijn van een eigen auto. Toe maar, straks eist hij nog dat ze geld toe gaat betalen.

‘Hebt u ervaring met kinderen?’ is de volgende vraag.

‘Nee,’ antwoordt Marjan een beetje vinnig. ‘Ik heb twintig jaar op hetzelfde kantoor gewerkt en bezit kind noch kraai, zelfs geen tuin. Bovendien ben ik niet gewend geregeld op mijn vingers getikt te worden. Ik denk dus, meneer Verwoerd, dat u bij mij aan het verkeerde adres bent. U kunt beter een van de andere sollicitanten oproepen.’ Ze wil al nijdig de hoorn neerleggen, wanneer ze hem ‘sorry’ hoort zeggen.

‘Ik moet toegeven dat ik niet al te vriendelijk overkom. De hele situatie zit me namelijk nogal dwars, ziet u. Eigenlijk zou ik graag een afspraak met u willen maken voor een nadere kennismaking. Als u daar ook iets voor voelt, natuurlijk. En tot nu toe zijn er nog geen andere kandidaten, zoals u suggereerde.’

‘Ik suggereerde helemaal niets. Dat deed u zelf,’ schiet Marjan weer uit. Dit wordt helemaal niets, bedenkt ze daarbij. Nu gaat hij zeker zoete broodjes bakken. ‘Ik weet niet of dit verder nog wel zin heeft, meneer Verwoerd,’ zegt ze dan toch wat milder. ‘U moet goed begrijpen dat ik hier niet op de schopstoel zit. Mijn beweegreden om te solliciteren is louter en alleen dat ik mijn leven wat meer inhoud wilde geven.’ Dan lacht ze. ‘Misschien kwam dat wel door de dominee die mij inspireerde of – beter gezegd – stimuleerde.’

‘De dominee? Hoezo?’ vraagt Andries wat argwanend.

‘Hij had het er laatst over in zijn preek, dat iedereen eens wat meer voor zijn naaste moet doen. Niet alleen jezelf verrijken, maar ook eens aan een ander denken en die een helpende hand toesteken. Zodoende, ziet u. Ik dacht dat het verhaal van mijn zus wel eens een vingerwijzing zou kunnen zijn, juist nu ik mijn leven ook een andere wending wilde geven.’

Even is het stil aan de andere kant van de lijn. Wanneer Andries weer spreekt, hoort Marjan de verandering in zijn stem. ‘Zo heb ik het nog niet bekeken. Ik zou het op prijs stellen als u eens langs wilt komen voor een gesprekje. Zou het zaterdag lukken om een uur of acht? Dan zijn de kinderen er ook, en kunt u met hen kennismaken.’

‘Oké,’ geeft Marjan nog wat onwillig toe. ‘Geeft u het adres maar.’

‘Molenweg 8, de weg voorbij de molen,’ legt Andries uit. ‘Het is gemakkelijk te vinden,’ zegt hij er nog bij.

Marjan blaast eens uit wanneer het gesprek voorbij is. Het scheelde niet veel of ze had de hoorn erop gegooid. Wat een eigengereid mannetje. Het is dat ze zijn ‘sorry’ nog net opving, anders had hij naar haar hulp kunnen fluiten. Maar misschien moet hij dat straks alsnog, want als het niet klikt, kan hij de pot op, ondanks de aanbeveling van de dominee. En daarbij, wie weet wat voor ettertjes die kinderen zijn. Maar daar komt ze zaterdag wel achter.

Zaterdag is een klusjesdag voor Marjan. Maar voordat ze haar mouwen opstroopt, gaat ze de boodschappen doen, aangezien het dan nog niet zo druk is. Daarna volgt een grote beurt voor de badkamer en het huis stofzuigen. Om twaalf uur is het hoog tijd voor een kop koffie en de meegebrachte verse broodjes. En tijd om de krant door te nemen, wat ze op het balkon doet. Het is weliswaar wat fris, maar daar is een vest goed voor. Vanmiddag nog wat ramen lappen, aangezien het volgende week Pinksteren is. Die goede gewoonte heeft ze van haar moeder overgenomen. Ze zou wel plannen kunnen maken voor een paar vrije dagen. Misschien kan ze wel naar Zeeland. Vanmiddag maar eens bellen of het Loes uitkomt. Of vanavond, wanneer ze naar Meyeringen geweest is. Dan kan ze meteen verslag doen. Opeens heeft ze niet meer zo'n zin in dat bezoekje, nu ze hier zo lekker zit, en haar flat er zo netjes uitziet. Stel dat ze daar nog eens komt te werken. Dan krijgt ze waarschijnlijk heel wat meer te doen, en zal ze een deel van haar vrijheid moeten opofferen. Ze laat de krant zakken. Waar doet ze het eigenlijk voor, en voor wie, terwijl ze nu een rustig gelijkmatig leventje leidt? Alleen vanwege die dominee die op haar gemoed werkte? Waarschijnlijk is zij de enige die gehoor wil geven aan zijn oproep. Maar aan de andere kant, nog vijftienvintig jaar op kantoor zitten lijkt haar ook geen pretje. Wist ze maar iemand die haar raad kon geven. Ze zal echter zelf moeten beslissen.

Om vier uur is het huis aan kant, en gaat ze zich verkleden. Om de resterende tijd te doden gaat ze toch Loes maar bellen. Die is echter niet thuis. Haar dochter Gerke neemt op en begint meteen enthousiast te vertellen over haar aanstaande huwelijk, dat in september zal plaatshebben. 'Jij moet ook komen, hoor,' bezweert ze Marjan.

Die lacht maar wat. 'Natuurlijk kom ik. Wat dacht je? Het eerste kleinkind in de familie dat in het huwelijksbootje stapt. Heb je al een bruidsjurk uitgezocht?'

Dat heeft Gerke. Die is al in de maak, vertelt ze. Ook dat de moeder van haar vriendin de naaklus op zich heeft genomen. Ze vindt het leuk dat Marjan volgende week wil komen. 'Dan kunnen we meteen naar ons huis in Goes gaan kijken. Walter is daar momenteel bezig.'

'Eerst maar aan je moeder vragen of het uitkomt. Ik bel haar morgen nog wel even,' antwoordt Marjan. Ze glimlacht nog na terwijl ze aan Gerke denkt. Niet te geloven dat het kleine nichtje straks als getrouwde vrouw door het leven zal gaan.

De volgende uurtjes gaan traag voorbij, maar eindelijk is het dan toch halfacht geweest. Wel rustig aan doen. Ze wil daar niet te vroeg aankomen. In een matig gangetje rijdt ze in de richting van Gouda. Een stukje daarvoor rijdt ze de polder in. Het is hier meteen stiller en landelijk. Veel sloten zijn afgezet met hekjes, zodat de koeien niet kunnen ontsnappen. En er staan

rijen knotwilgen langs. Hier en daar passeert ze boerderijen en een dorpje. Er zijn veel weidevogels, die druk af en aan vliegen, daar waar hun nest zich bevindt. Ze krijgt meteen zin in haar geplande fietstocht, volgende week. Ze zou het eerste gedeelte het beste met de trein kunnen gaan. In deze omgeving is het trouwens ook heerlijk fietsen.

In de verte ziet ze de molen van Meyeringen. Wanneer ze de Molenweg inslaat, laat de torenklok acht ijle slagen horen. De avondzon schijnt recht op de spitse grijze toren en zet die in een zilveren gloed als een vriendelijk welkom. Dan rechts het nieuwbouwwijkje en links huis nummer twee. Drie huizen verderop moet nummer acht zijn. Het huis ligt wat van de weg af, verscholen achter bloeiende hortensia. Ervoor een fris, goed onderhouden gazon. Terwijl Marjan uitstapt, ontdekt ze ook bloemen voor de ramen. Ze heeft opeens het onbehaaglijke gevoel dat daarachter menig oog op haar gericht is. Nu zou ze zo willen omkeren. Maar ze vermaant zichzelf verder te gaan. Ze heeft A gezegd en zal ook B zeggen.

Nauwelijks heeft ze haar vinger op de bel, of de deur wordt al geopend. Een meisje van een jaar of vijftien kijkt haar wat afstandelijk aan. De dochter, begrijpt Marjan. Voordat ze echter iets kan zeggen, stapt de vader de gang in. Een forse veertiger zo te zien, met helblauwe ogen die haar vorsend aankijken. Dan glimlacht hij. Hij steekt zijn hand uit. ‘Kom binnen. Ik ben Verwoerd, zoals u zult begrijpen.’

Marjan knikt: ‘Marjan Brouwer. En jij bent...?’ vraagt ze het meisje.

‘Charlotte,’ antwoordt ze niet erg toeschietelijk.

De man neemt haar jasje aan om dat op te hangen en wijst haar de huiskamer, waarop de kennismaking volgt met de rest van de familie. Diederik van dertien, vertelt zijn vader, dan Ruben van negen en de kleinste van vijf. ‘Hé, waar is Saskia?’ valt hij zichzelf in de rede.

‘Weggekropen,’ grinnikt Diederik. ‘Ze zit achter de bank.’

‘Laat haar maar,’ zegt Marjan.

Maar Andries staat erop dat Saskia tevoorschijn komt, en netjes een hand geeft. ‘Ze is wat verlegen,’ legt hij uit.

Marjan ontgaat de ergernis niet die in zijn stem klinkt. Ze moet een beetje lachen wanneer Saskia tevoorschijn komt, een mager klein meisje met grote grijze ogen. Ze heeft een lappenpop in haar arm geklemd.

‘Ze zal zo wel bijkomen,’ zegt haar vader. ‘Ga maar ergens zitten en kijk vast eens rond. Intussen zal ik thee inschenken. Daarna kan Saskia naar bed. ’s Zaterdags blijven ze altijd wat langer op. Pak jij de koektrommel, Lotte?’ Andries Verwoerd is blij dat hij zich een moment kan verwijderen en zich wat kan ontspannen. Hij is niet gewend een sollicitatiegesprek te voeren. Het ligt nu eenmaal wat gevoelig, omdat het in wezen gaat om de plaats die zo’n vrouw zal gaan innemen, de plaats van Suze. Misschien had hij er beter aan

gedaan zijn ouders erbij te betrekken. Toch moet hij toegeven dat die vrouw een serieuze indruk maakt. Het is alleen jammer dat ze geen kinderen gewend is. Wel is ze in het bezit van een auto, zoals hij constateerde. Het zal waarschijnlijk een halfuur rijden zijn van waar zij woont. Voordat hij met de volle theepot naar binnen loopt, haalt hij diep adem, alsof hij nog wat moed wil verzamelen.

Marjan pakt haar kopje van het blad, maar bedankt voor de suiker.

Ze heeft mooie handen, constateert Andries, krachtig, geen kantoorhandjes. 'Houd je van tuinieren?' vraagt hij, denkend aan zijn vader die de planten altijd zo goed heeft verzorgd.

'Het lijkt me wel leuk, hoewel ik zelf alleen maar bloembakken bezit,' antwoordt Marjan, en ze knabbelt aan het koekje dat Charlotte haar presenteert. Ze voelt zich niet erg op haar gemak nu de kinderen zich om de tafel hebben geschaard. Ze is zich bewust van hun verstolen blikken en zachte gefluister met elkaar.

Het kleine meisje doet niet mee, maar zit aanhoudend met haar duim in de mond naar Marjan te staren.

Ze krijgt het er een beetje warm van, en in haar hart heeft ze er spijt van dat ze aan dit avontuur is begonnen. Ze glimlacht naar het kind, wat Andries niet ontgaat.

'Saskia is een achterblijvertje,' merkt hij op.

Marjan kijkt op. 'Hoezo achterblijvertje? Kan ze niet mee op school?'

'O ja, dat lukt wel. Ik bedoel eigenlijk fysiek. Ze is te vroeg geboren en heeft de eerste anderhalf jaar bij haar tante doorgebracht. Ze moest eraan wennen weer thuis te zijn. Soms denk ik dat het kind hier niet goed kan aarden.'

Marjan knikt wat aarzelend. 'De kinderen zijn anders best rustig.'

'Ja, nu wel,' geeft Andries toe. 'Maar in de week is het hier een drukke boel vanwege al hun activiteiten. Zo moet Ruben 's woensdags trainen en 's zaterdags wedstrijden spelen. Maar wat het laatste betreft, daar ben ik natuurlijk verantwoordelijk voor. Saskia moet op woensdag naar zwemles, en Diederik doet aan handbal. Lotte zit op turnen, maar zij redt zich zelf wel, evenals Diederik. Het is alleen vaak lastig met eten. Maar goed, vertel me eens iets over uzelf.'

'Er is eigenlijk niet zo veel te vertellen. Ik ben de jongste van vier meisjes. Mijn ouders wonen in Gouda in een serviceflat. Mijn vader heeft bij de Spoorwegen gewerkt, en mijn zussen hebben allemaal een gezin. We hebben een goede band met elkaar en zien elkaar geregeld. Ikzelf werk al twintig jaar bij een verzekeringsmaatschappij in Den Haag. Maar dat weet u inmiddels al.'

'Dat is wel heel iets anders dan voor een gezin met vier kinderen zorgen.'

‘Ja, daar ben ik me van bewust,’ geeft Marjan toe. ‘Het leek me echter wel een uitdaging. Bij het werken met kinderen gaat het tenslotte om levend materiaal.’

‘Ik waardeer het dat u die taak niet te licht opvat,’ meent Andries Verwoerd. ‘Hoe oud bent u, als ik vragen mag? En ook lid van een kerk, begrijp ik, gelet op uw opmerking over die dominee?’

De laatste opmerking breekt het ijs een beetje, en Andries stelt voor Marjan het huis te laten zien. Die klus willen de kinderen wel voor hun rekening nemen. Tenslotte gaat het om hun kamers. Andries laat het maar al te graag aan hen over, en in optocht lopen ze naar boven. Eerst de twee trappen op naar de zolder, waar Charlottes domein is. Een echte tienerkamer, vol en rommelig. Het andere gedeelte van de zolder wordt kennelijk gebruikt als berghok annex logeerkamer. Op de eerste etage zijn de andere slaapkamers. Die van Diederik weerspiegelt zijn belangstelling voor vliegtuigen, terwijl Rubens voorkeur duidelijk naar voetballen uitgaat. Het kleinste kamertje is van Saskia. Zij heeft een verhoogd bed vol poppen en knuffels, terwijl onder het bed een schuilplaats is gecreëerd, te zien aan het gordijn dat ervoor hangt. Daarachter voelt het kind zich zeker veilig, begrijpt Marjan. Op haar vraag of dat Saskia’s huisje is, ziet ze het muizensnuitje veranderen in een brede glimlach. Opeens heeft Marjan een beetje met het kind te doen.

‘En?’ vraagt Andries, wanneer ze weer beneden zijn.

Marjan lacht. ‘Wel gevarieerd, een piloot, een voetballer en een huttenbouwer.’

‘Huttenbouwer?’

‘Ja, Saskia, met haar creatie onder haar bed.’

‘O, dat. Ja, ze kruipt nu eenmaal altijd graag weg. Wilt u nog thee?’

Nog een kopje graag voordat ze weer vertrekt.

Saskia moet naar boven, wat ze gewillig doet, met een ‘welterusten’ van haar vader.

Het valt Marjan op dat ze geen nachtkus krijgt. Maar misschien gaat hij straks nog bij haar kijken. Wat is nu ook nog vijf jaar? Toch mist Marjan hier iets, al weet ze niet wat. Waarschijnlijk de moeder in het gezin. Ook de anderen gaan naar boven, zij het wat rumoeriger.

‘Hebt u al enig idee,’ vraagt Andries zodra ze alleen zijn, ‘of wilt u er nog over nadenken?’

Marjan knikt. ‘Ik wil niet over één nacht ijs gaan, en u ook niet, denk ik.’

‘Nee, ik ook niet,’ geeft Andries toe. ‘En daarbij zou ik ook graag een paar referenties van u willen hebben, al twijfel ik niet aan uw goede bedoelingen,’ zegt hij er met een glimlach achteraan.

‘Dat spreekt vanzelf,’ antwoordt Marjan, toch wat gekwetst. Maar de man heeft gelijk. Hij is gewoon zakelijk. Ze had er trouwens al rekening mee ge-

houden dat hij dat zou vragen, en het adres van haar baas plus dat van haar wijkpredikant opgeschreven. Ze overhandigt hem het briefje en drinkt haar thee op. Plotseling weet ze niets meer te zeggen. Ze staat op en steekt haar hand uit. 'U hoort nog wel van me.'

Ze slaakt een zucht van verlichting wanneer ze kort daarna weer buiten staat. Tegengevallen is het niet, maar ook niet meegevallen. Ze voelde zich daar niet erg op haar gemak, onzeker zelfs, net alsof ze naar haar eerste baantje solliciteerde. En dat terwijl ze al twintig jaar ervaring heeft als secretaresse. Eigenlijk kan ze nog niet goed hebben dat hij naar haar referenties vroeg, hoewel hij zelf ook nogal onzeker overkwam. Wat dat betreft, kunnen ze elkaar een handje geven. Ze schiet in de lach. Raar stelletje. Maar om nu te zeggen dat ze daar zo graag zou willen werken... Nee.

Waar ze nu meer zin in heeft, is frisse lucht, lekker een eindje lopen, met haar verstand op nul. Daarom rijdt ze door naar de rivier, waar ze haar auto parkeert. Ze loopt verder langs de oever totdat de weg eindigt in een ongelijke berm. Daar gaat ze in het gras zitten, dicht bij het water.

Kauwend op een grassprietje kijkt ze naar de deinende golfjes die tegen de oever uiteenspatten. Ze denkt aan de jaren die voorbij zijn gegaan. Verloren jaren? Niet echt. Ze heeft een goed leven waar ze zelf voor gekozen heeft. Of misschien toch niet helemaal. Als jong meisje had ze andere idealen, zeker toen ze Manuel Post leerde kennen. Maar dat zijn dromen zoals waarschijnlijk ieder jong meisje heeft. Toen die droom zo wreed verstoord werd, heeft ze zich gepantserd en de liefde uit haar leven gebannen, in de mening dat alle mannen hetzelfde zijn. Toch is er diep in haar hart altijd nog iets van verlangen overgebleven om meer betekenis aan haar leven te geven. Zo heeft ze ook een tijd gehad waarin ze zeker wist dat ze zendeling wilde worden, nadat ze daar een lezing over gehoord had. Na een speciale opleiding en een EHBO-cursus heeft ze daar verder niets meer mee gedaan. Waarom dat zo gegaan is, weet ze niet eens meer. Het zal wel te maken hebben gehad met haar kantoorwerk. Of met die blindedarm waaraan ze indertijd geopereerd is. Een echte doorzetter is ze waarschijnlijk niet. Ze moet dus goed weten waar ze aan begint. Ze is nu echter twintig jaar verder en niet zo wispelturig meer. Dat zal haar baas kunnen beamen. Wat trekt haar dan zo aan om in een gezin te gaan werken?

Peinzend dwalen haar ogen over het water voor haar, en over de twee wilde zwanen die elkaar gevonden hebben en hun leven lang bij elkaar zullen blijven. Aan de overkant meert een vrachtschip aan. Behendig springt de man op de kade, terwijl zijn vrouw hem de tros toewerpt, die hij om de meerpaal bindt. Daar zullen ze het weekend blijven liggen, weet Marjan, om die tijd met hun gezin door te brengen. Kostbare uurtjes, die ze samen zullen koesteren en beleven, zodat ze er de komende week weer tegen kunnen.

Opeens weet Marjan wat haar drijfveer was om naar dat gezin in Meyeringen te gaan. Mensen om haar heen te hebben voor wie ze kan zorgen. Kinderen die haar nodig hebben. Het verlangen die kinderen een gevoel van veiligheid te geven, een warm nest te creëren, waarin ze zichzelf kunnen zijn. En misschien ook zelf een beetje liefde te ontvangen, iets waar ieder mens wel eens behoefte aan heeft. Daarbij denkt ze aan dat kleine meisje met haar hunkerende ogen en haar glimlach toen Marjan haar schuilplekje herkende. Al zou het alleen maar om dat ene kind gaan. Dat zou al genoeg zijn. Of die vader daar onbewust ook een rol in speelt, betwijfelt ze. Nu ze met hem heeft kennisgemaakt, weet ze dat ze zich daar geen illusies over hoeft te maken. Want als ze wel eens aan een eventuele partner dacht, was er toch altijd weer het beeld van Manuel dat haar voor ogen kwam. Nee, als ze die baan accepteert, zal het in hoofdzaak om die kinderen gaan.

Langzaam daalt de zon, die als een rode bal weerkaatst in het water. In de roef van het vrachtschip gaat het licht aan. De deur wordt gesloten.

Er knaagt een soort heimwee in Marjans borst, een verlangen naar iets onbereikbaars.

In huize Verwoerd is de rust teruggekeerd. De kinderen liggen allemaal op bed. Andries gaat er eens goed voor zitten, nadat hij zich eerst nog een kop koffie heeft ingeschonken. Dit is het enige uurtje van de dag waarin hij zich kan ontspannen en zijn gedachten de vrije loop kan laten zonder te worden afgeleid door kibbelpartijtjes en vragen over het huiswerk. Hij strekt zijn hand uit en zet de cd van Beethoven op die hij zo graag beluistert. De heldere klanken van een trompet, begeleid door orgelspel, passen goed bij zijn wat melancholieke stemming. Die heeft waarschijnlijk te maken met het bezoek van vanavond en de noodzaak een andere vrouw in huis te halen. Ook speelt de wetenschap een rol dat Suze niet meer terugkomt, en dat een vrouw als Marjan Brouwer haar nooit zal kunnen vervangen. Het zal niet gemakkelijk worden, ook niet voor de kinderen. Wel moet hij toegeven dat hij het slechter had kunnen treffen. Die vrouw maakte een serieuze indruk, echt iemand zoals hij in gedachten had. En daarbij zijn ze van hetzelfde geloof, wat voor hem een belangrijke factor is. Dat is wat hij met Suze ook gemeen had. Wat wil hij dan nog meer? Het punt is nu hoe Marjan er zelf over denkt. Andries is daar nog niet zo zeker van. Goed beschouwd zou ze wel mal zijn haar evenwichtige leventje te ruilen voor een druk gezin. Ze is echter toch gekomen, en daar zal ze haar reden wel voor hebben gehad. Ze vertelde dat de woorden van de dominee de doorslag hadden gegeven. Onwillekeurig moet Andries glimlachen. Daar kan hij zich wel iets bij voorstellen. Dat is, wat hem betreft, ook vaak het geval. Een bepaalde tekst, een gezang, soms een gebed kan hem soms ook een soort troost schenken en de moed om ver-

der te gaan. Want door moet hij, hoe dan ook. En opeens hoopt Andries met heel zijn hart dat Marjan Brouwer besluit te komen.

2

‘Is het goed dat ik de week na Pinksteren vrijaf neem?’ vraagt Marjan de volgende dag aan haar chef. Die bekijkt zijn agenda. ‘Wat mij betreft, kan dat wel, mits je die zaak van Van Houten rond kunt krijgen voor die tijd.’

‘Komt in orde,’ belooft Marjan met een blij gevoel. Ze heeft er reuze zin in er een paar dagen tussenuit te gaan en lekker te gaan fietsen. Ze mag wel vast gaan oefenen, want van fietsen is de laatste tijd niet veel gekomen. Het wordt wel doorwerken vandaag, temeer daar Anja zich nu juist ziek heeft gemeld, en dat na een weekend, zoals wel vaker.

Nadat ze het zichzelf die avond gemakkelijk heeft gemaakt met vis en patat, pakt Marjan de fiets, ondanks haar neiging op de bank te gaan zitten. Gouda zal ze nu niet meer halen. Een bezoekje aan haar ouders moet dus nog maar worden uitgesteld.

Eenmaal weer thuis belt ze Loes om te vertellen dat ze zaterdag op bezoek kan rekenen.

Op vrijdag heeft ze haar zaakjes netjes afgerond, waarop haar chef haar prettige dagen toewenst. Ze hoopt maar dat het weer zich goed houdt. De voorspelling is niet erg gunstig. Er wordt veel regen en wind verwacht. Bezorgd kijkt Marjan naar de lucht, waar donkere wolken voorbijrijven.

‘Ga toch met de auto,’ raadt moeder haar aan wanneer ze Marjan opbelt. ‘Bij Loes staat vast nog wel een fiets die je kunt gebruiken.’

Zo langzamerhand gaat Marjan overstag. Moeder heeft gelijk. Bij Loes kan ze ook fietsen. Voordat ze haar bed opzoekt, zet ze haar reistas klaar.

Op dat moment gaat de telefoon. Tot haar verwondering hoort ze de stem van Andries Verwoerd. Zijn stem klinkt aarzelend wanneer hij zegt: ‘Ik hoop dat ik je niet stoort, maar ik was erg benieuwd of je al een beslissing genomen hebt.’

‘Nee, sorry, eigenlijk nog niet,’ antwoordt Marjan eveneens aarzelend. ‘Ik ga morgen naar mijn zuster in Zeeland, en ik wilde met haar het een en ander overleggen. Volgende week, wanneer ik thuiskom, bel ik wel. Is dat goed?’

‘Eh, ja, natuurlijk. Ik dacht alleen... Ik wilde graag weten... Ik zal dus nog geduld moeten hebben.’

‘Ik denk het wel. Ik zal zo spoedig mogelijk terugbellen.’

‘Nou, dan zal ik je maar prettige dagen toewensen,’ zegt Andries, waarop hij de hoorn neerlegt.

Pfft. Marjan blaast uit, maar moet toch een beetje lachen. Hij wil haar ken-

nelijk graag hebben. Zijn teleurstelling was duidelijk te horen. Ze heeft zeker een goede indruk gemaakt. Best wel leuk. Bij haar eigen baas heeft ze dat blijkbaar ook, gelet op zijn opmerking laatst dat hij haar niet graag wil missen. Nu zal ze dus moeten kiezen: nog vijftientig jaar op kantoor of huishoudster worden bij Andries Verwoerd. Huishoudster klinkt niet leuk. Kinderverzorgster dan? Ook niet leuk. Dat is iets voor tijdelijk. Vrouw des huizes, dat kan ook nog. Marjan proest het opeens uit. Ze zal het aan Loes vragen. Ze heeft nog niets beloofd, alleen dat ze hem volgende week zal bellen. Nu eerst maar slapen, als ze dat kan tenminste.

Om acht uur vertrekt ze. Ze heeft meteen een echt vakantiegevoel. Een nog lege weg ligt voor haar. Op zaterdag slapen de meeste mensen uit. Dat is wel zo rustig. Grote grijze wolken hangen laag en zwaar boven het land. Met Pinksteren hoort eigenlijk de zon te schijnen, net als met Pasen. Toch wel knus nu in de auto. Ze drukt op het knopje van de cassette recorder, waar het bandje al in zit. Liefdesmelodieën. Ze wordt er bijna sentimenteel van. Ze denkt aan het kleine roodstenen dorpskerkje met de plumpe toren waar ze zondag heen zullen gaan. Loes en Jaap hebben een leuk gezin met hun drie jongens en Gerke, die het huis al weer gaat verlaten. Het is nog niet zo heel lang geleden dat zij als kleuter bij opa en oma kwam logeren. Marjan, die toen nog thuis woonde, ging dan altijd leuke dingen met haar doen, zoals naar de speeltuin of het dierenpark of zwemmen. En toen Marjan op zichzelf woonde, kwam Gerke weer naar haar toe op oma's fiets. Nog even, en ze heeft haar eigen woning, getrouwd en wel. Wat dat betreft, heeft Gerke het al verder geschopt dan haar tante, bedenkt Marjan met een glimlach. Wanneer ze eenmaal in de buurt van Rotterdam komt, wordt het allengs drukker. Nu moet ze goed opletten dat ze de juiste afslag neemt, via Haringvliet naar Overflakkee. Daar moet ze oversteken om de Grevelingendam te bereiken. Dicht bij Zierikzee gaat ze tanken. Ze weifelt of ze het stadje nog in zal lopen voor een kop koffie. Ze doet het toch maar niet, omdat Loes waarschijnlijk al op haar wacht. Vervolgens rijdt ze de Zeelandbrug over, en een halfuur later zwenkt ze het erf op.

Meteen breekt de zon door. Een beter welkom kan ze niet hebben. Ze ziet het verheugde gezicht van Loes wanneer die haar begroet. 'Fijn dat je er bent. Kom maar gauw binnen. De koffie is klaar.'

Bedrijvig loopt Loes heen en weer, terwijl Marjan zich in de luie stoel nestelt die uitnodigend klaarstaat. Ze strekt haar benen en kijkt rond in de gezellige huiskamer met de donkere houten balken aan het plafond en de open haard met aan een ketting een rode ketel. Iets heel anders dan haar eigen vierkante kamer in de flat.

'Gezellig hier,' zegt Marjan, wanneer Loes de koffie binnenbrengt.

Loes lacht. ‘Lekker rustig. Jaap heeft de koffie al achter de kiezen. De jongens zijn aan het sporten, en Gerke is naar haar eigen huis. Ze is zo trots als een pauw en verwacht jou ook een dezer dagen te zien.’

‘Natuurlijk,’ zegt Marjan. Ze knikt. ‘Je zult haar wel gaan missen wanneer ze eenmaal getrouwd is.’

‘Ja, dat zal best. Ze gaat gelukkig niet zo ver weg wonen. En Walter is een aardige jongen. We zijn erg blij met hem. Maar vertel eens, hoe is het jou vergaan? Heb je nog contact gezocht met dat gezin?’

Marjan neemt een hap van de cake en vertelt over haar ervaringen. ‘Ik ben er nog niet helemaal uit,’ besluit ze haar verhaal. ‘Ik hoop nu een beetje op jouw goede raad. Na dat gesprek was de lol er eerst wel af. Maar laat hij me gisteren nu bellen om te horen of ik al een besluit genomen had. Ik wist niet wat ik hoorde. En nu weet ik nog niet wat ik moet doen.’

‘Je hart volgen,’ meent Loes.

‘Dat zeg je nu wel zo gemakkelijk, maar ik laat wel een geordend leventje achter me en weet niet wat me te wachten staat.’

‘Je moet de gok gewoon wagen. Zelf laat je doorschemeren dat je er niet aan moet denken nog eens zoveel jaar op dat kantoor te zitten. Nu heb je een kans om daaraan te ontsnappen.’

‘Stel dat het me daar niet bevalt. Wat moet ik dan?’ werpt Marjan nog tegen.

‘Tja, dat is het risico dat je neemt. Je hebt in ieder geval je kantoorervaring. Maar je moet er wel voor zorgen dat je baas je een mooi getuigschrift geeft. Dat is nooit weg. En voorlopig zou je nog in je eigen huis kunnen blijven wonen.’

‘Ja daar, wat denk je? Ik zie me daar niet heen verhuizen.’

‘Weten vader en moeder het al?’ vraagt Loes dan.

Marjan schudt haar hoofd. ‘Ze zouden het me vast afraden. De familie Brouwer kiest nu eenmaal voor zekerheid.’

Loes haalt haar schouders op. ‘De tijden zijn nu heel anders. En daarbij, jij laat geen gezin achter. Misschien kun je er eerst een paar maanden op proef.’

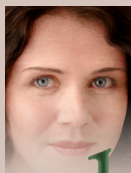
Dat voorstel wijst Marjan echter van de hand. ‘Dat wil ik niet, zeker niet met die kinderen. Nee, als ik het doe, wil ik er ook iets van maken. Een proeftijd schept alleen maar onrust in zo’n gezin. Eerst die moeder weg, daarna die grootouders. Die zullen zich echter nog wel eens laten zien, volgens die man. Als ze zich maar niet overal mee gaan bemoeien,’ zegt ze toch weer bezorgd.

‘Je zult van tevoren goede afspraken moeten maken,’ meent Loes.

Marjan glimlacht. ‘Zoiets heb ik al tegen hem gezegd.’

‘Mooi zo,’ zegt Loes met een knik. Dan vraagt ze nieuwsgierig: ‘Wat is het voor iemand?’

LEVENSECHTE ROMAN
OVER ZORGZAAMHEID EN DE ZOEKTOCHT
NAAR AVONTUUR

Ieder heeft een taak

Marjan Brouwer is een ongetrouwde veertiger die al twintig jaar op hetzelfde kantoor werkt. Ze vindt dat het tijd is om haar leven drastisch om te gooien.

Als Marjan besluit de zorg voor een moederloos gezin op zich te nemen, heeft ze ineens vier kinderen onder haar hoede. Na veel aanpassingen lukt het haar om van dit nieuwe bestaan een succes te maken. Maar dit succes is voor haar niet genoeg: haar leven is nog steeds niet avontuurlijk te noemen. Dat verandert pas echt als haar oude liefde Manuel Post op het toneel verschijnt.

Seija Berends is een vaste auteur in het fonds van de VCL-serie. Zij woont in Den Haag en schrijft vanuit haar positieve levenshouding al jaren eerlijke, boeiende familieromans.

ISBN 978 90 5977 480 3 NUR 344

9 789059 774803

www.vclserie.nl